

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **V. L. D.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2024, č. j. KRPA-366483-32/ČJ-2024-000022-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2025, č. j. 17 A 2/2025-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 24. 11. 2024 byl žalobce rozhodnutím žalované č. j. KRPA-366483-12/ČJ-2024-000022-ZZC zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání do Rumunska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů.

[2] Žalobce přicestoval v září 2023 do Rumunska, kde nesetřval a v červnu 2024 přijel do České republiky za prací. V České republice byl žalobce dne 24. 11. 2024 zajištěn, jelikož bylo při pobytové kontrole zjištěno, že nedisponuje pobytovým oprávněním, přičemž z výpisu ze systému EURODAC vyplynulo, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) proto dne 28. 11. 2024 sdělilo žalované, že zahájilo řízení podle nařízení Dublin III a odeslalo do Rumunska žádost o přijetí žalobce. Lhůtu na odpověď stanovilo do 12. 12. 2024. Dne 19. 12. 2024 ministerstvo informovalo žalovanou, že z Rumunska obdrželo k přijetí žalobce zápornou odpověď, která však nebyla podle ministerstva dostatečně odůvodněna. Ministerstvo proto téhož dne odeslalo do Rumunska další žádost o přehodnocení odpovědi s určením čtrnáctidenní lhůty na odpověď. Vzhledem k probíhajícímu řízení dle nařízení Dublin III ministerstvo požádalo žalovanou o prodloužení doby zajištění. Této žádosti žalovaná vyhověla a rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku dobu zajištění žalobce prodloužila o čtrnáct dnů podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[3] Žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Plzni rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nemělo být vydáno, protože odpadl důvod zajištění. Za ten žalobce považoval skončení řízení o předání, k němuž došlo doručením negativní odpovědi z Rumunska. Krajský soud připomněl, že z žádného předpisu nevyplývá povinnost propustit cizince ze zajištění na základě pouhé skutečnosti, že státní orgány jiného členského státu vyjádřily neodůvodněný nesouhlas s převzetím cizince. Správný a logický byl naopak postup žalované, která žalobcovo zajištění prodloužila o dobu přiměřenou k obdržení nové odůvodněné odpovědi rumunské strany.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zopakoval, že řízení o předání dle nařízení Dublin III skončilo vyjádřením nesouhlasu rumunské strany s jeho převzetím. Další žádost ministerstva o přesnější odůvodnění odpovědi již nemá dle stěžovatele na ukončení řízení vliv. Stěžovatel se proto domníval, že měl být propuštěn ze zajištění a že žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění nemělo být vydáno. Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl přezkoumatelné úvahy, z nichž by bylo patrné, v jakém okamžiku končí řízení o předání cizince v případě, že s jeho převzetím jiný stát vyjádří nesouhlas. Dotčená otázka je dle stěžovatele z hlediska posouzení oprávněnosti prodloužení zajištění zásadní.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[7] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že s daným kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Nepřezkoumatelnost tvoří objektivní překážku, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). To však není tento případ. Krajský soud sice v napadeném rozsudku reagoval na stěžovatelovu žalobní námitku stručně, avšak přezkoumatelně. Strohá argumentace, kterou stěžovatel krajskému soudu vytýká, tak v daném případě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezaložila. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k posouzení věci samé.

[8] Mezi účastníky řízení je v daném případě veden spor o otázku, zda lze prodloužit dobu zajištění cizince za účelem jeho předání do členského státu podle nařízení Dublin III v situaci, kdy dožádaný členský stát, v němž cizinec dříve požádal o mezinárodní ochranu, žádost České republiky zamítl a Česká republika požádala o přehodnocení záporné reakce, přičemž na tuto druhou žádost dožádaný členský stát následně již nereagoval.

[9] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[10] Podle odst. 7 téhož ustanovení *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.* (...) (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil – zde i dále v textu – soud).

[11] Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení* (první pododstavec).

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd (druhý pododstavec).

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 (třetí pododstavec).

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně (čtvrtý pododstavec).

[12] Podle čl. 5 nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „prováděcí nařízení“), platí, že *v případě, že dožádaný členský stát po provedení posouzení shledá, že předložené důkazy nezakládají jeho příslušnost, uvede ve své zamítavé odpovědi dožadujícímu státu úplné a podrobné důvody svého zamítnutí* (odst. 1). *Domnívá-li se dožadující členský stát, že je toto zamítnutí založeno na nesprávném vyhodnocení, nebo může-li předložit doplňující důkazy, může požádat o nové posouzení své žádosti. Tato možnost musí být využita do tří týdnů od obdržení zamítavé odpovědi. Dožádaný členský stát odpoví do dvou týdnů. V žádném případě nesmí tento dodatečný postup přesáhnout lhůty stanovené v čl. 18 odst. 1 a 6 a čl. 20 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 343/2003 (odst. 2).*

[13] Nejvyšší správní soud se problematikou lhůt obsažených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zabýval již v rozsudcích ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 Azs 263/2018-17, a ze dne 28. 5. 2019, č. j. 8 Azs 252/2017-31, kde řešil případy prodloužení doby zajištění cizince, včetně toho, zda k prodloužení zajištění došlo v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

[14] Nejvyšší správní soud v obou označených rozsudcích vycházel z toho, že přijetím nařízení Dublin III nedošlo k derogaci prováděcího nařízení č. 1560/2003. V této souvislosti odkázal na závěry Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), který v rozsudku ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech č. C-47/17 a C-48/17, konstatoval, že *„vzhledem k tomu, že účelem prováděcího nařízení je v souladu s bodem 1 jeho odůvodnění účinné provádění nařízení Dublin II, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin III, musí být toto ustanovení [pozn.: rozuměj čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení] vykládáno v souladu s ustanoveními nařízení Dublin III a s jeho cíli. (...) Z hlediska terminologického pak Nejvyšší správní soud vysvětlil a upřesnil, že se v čl. 28 odst. 3 pododstavcích 3 a 4 nařízení Dublin III nejedná o „maximální délku zajištění“, nýbrž o dobu stanovenou dublinským nařízením, během které musí být realizováno přemístění cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu. Nejvyšší správní soud proto považoval za neudržitelný výklad, podle kterého by se maximální doba pro realizaci přemístění cizince do příslušného členského státu měla odvíjet od sdělení negativní odpovědi dožádaného členského státu. „Dožadující členský stát totiž stále disponuje možností podat žádost o nové posouzení dle § 5 odst. 2 prováděcího nařízení, a to ve lhůtě 3 týdnů od obdržení prvotní zamítavé odpovědi. Jestliže dožadující členský stát takovou žádost podá, vznikne dožadovanému členskému státu povinnost odpovědět na ni do dvou týdnů. Teprve poté, kdy buď marně uplyne uvedená dvoutýdenní lhůta pro odpověď na žádost o nové posouzení, anebo poté, co je včasná nová*

pokračování

odpověď dožadovaného členského státu opět negativní, lze uzavřít, že dožadovaný stát není příslušným státem. Zde lze odkázat na citovaný rozsudek SDEU ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, podle kterého je třeba čl. 5 odst. 2 třetí větu prováděcího nařízení vykládat v tom smyslu, že uplynutím dvoutýdenní lhůty pro odpověď stanovené v tomto ustanovení definitivně končí dodatečný postup nového posouzení, ať již dožádaný členský stát v této lhůtě na žádost dožadujícího členského státu o nové posouzení odpověděl, činikoli“ (viz rozsudek č. j. 2 Azs 263/2018-17, body 12 a 13; nebo rozsudek č. j. 8 Azs 252/2017-31, body 17 až 20).

[15] V citovaných rozsudcích č. j. 2 Azs 263/2018-17 a č. j. 8 Azs 252/2017-31 tak Nejvyšší správní soud dovodil, že umožňuje-li čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení proces, v jehož rámci dožadující členský stát požádá dožadovaný členský stát o přehodnocení dřívější zamítavé odpovědi a o nové rozhodnutí (tedy o tzv. remonstraci), musí být čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán tak, aby zalhůtovaný remonstrační proces nekolidoval s šestitýdenní lhůtou pro realizaci přemístění. Remonstrační proces podle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení je totiž součástí řešení otázky určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nikoli součástí následné faktické realizace přemístění cizince. Dojde-li k jeho využití, uplatní se obecná lhůta podle prvního pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, a sice že zajištění má být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení. Podobně § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců podmiňuje prodloužení doby trvání zajištění nezbytností pro přípravu předání cizince.

[16] V nyní projednávané věci byl stěžovatel zajištěn dne 24. 11. 2024 na dobu 30 dnů. Ministerstvo následně informovalo žalovanou, že dne 28. 11. 2024 odeslalo Rumunsku žádost o přijetí stěžovatele s tím, že rumunská strana má odpovědět do 12. 12. 2024. V oznámení ze dne 19. 12. 2024 ministerstvo žalované sdělilo, že Rumunsko odpovědělo dne 3. 12. 2024 na žádost o přijetí stěžovatele záporně. Ministerstvo nicméně mělo s ohledem na údaje obsažené v systému EURODAC za to, že Rumunsko je k řízení se stěžovatelem příslušné. Ministerstvo vyhodnotilo odpověď rumunské strany jako nedostatečnou, a proto ji dne 19. 12. 2024 znovu požádalo o přehodnocení negativní odpovědi, a to ve lhůtě 14 dnů. Žalovaná posléze k žádosti ministerstva žalobou napadeným rozhodnutím zajištění stěžovatele o tuto dobu prodloužila. K ukončení řízení podle nařízení Dublin III došlo z důvodu, že rumunská strana na žádost o opětovné posouzení ve lhůtě nereagovala. Žalovaná proto v souladu s čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení ihned po uplynutí lhůty pro odpověď vydala dne 3. 1. 2025 příkaz k propuštění stěžovatele ze zajištění. Tato okolnost přitom odlišuje stěžovatelův případ od věcí řešených Nejvyšším správním soudem ve výše citovaných rozsudcích č. j. 2 Azs 263/2018-17 a č. j. 8 Azs 252/2017-31, kde sice dožádaný stát nejprve odpověděl na dožádání zamítavě, avšak po nesouhlasu České republiky a podání žádosti o opětovné posouzení dožádaná strana vyjádřila s přijetím cizince souhlas.

[17] Avšak i v tomto případě (navzdory odlišnému výsledku remonstračního procesu) dle Nejvyššího správního soudu platí, že žalovaná reagovala prodloužením doby stěžovatelova zajištění na to, že ministerstvo využilo proces remonstrace v souladu s čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení. Ministerstvo postupovalo ve lhůtách stanovených prováděcím nařízením, přičemž dobu, o niž žalovaná zajištění stěžovatele prodloužila, lze považovat za

nezbytnou k provedení potřebných úkonů ve smyslu prvního pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Původně stanovená třicetidenní doba zajištění by skončila před uplynutím lhůty pro obdržení odpovědi od rumunské strany. Prodloužení doby zajištění lze proto hodnotit jako souladné s účelem zajištění dle citované právní úpravy, který spočívá právě v konečném určení členského státu příslušného k přijetí cizince zpět. V této věci rumunská strana ve lhůtě na žádost nereagovala, čímž byl definitivně ukončen dodatečný postup nového posouzení.

[18] Stěžovatelův názor, o který opírá kasační stížnost, že řízení podle nařízení Dublin III skončilo již prvotním nesouhlasem rumunské strany s přijetím stěžovatele ze dne 3. 12. 2024, je tak nesprávný. Řízení (remonstrační proces) v době, kdy žalovaná rozhodovala o prodloužení zajištění, trvalo a skončilo až marným uplynutím lhůty podle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení. Po jejím uplynutí byl také stěžovatel ze zajištění propuštěn. O prodloužení zajištění proto nebylo rozhodnuto v rozporu se zákonem, jak namítá stěžovatel. Shodné závěry ostatně naznačují též opakovaně zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 263/2018-17 (bod 16) a č. j. 8 Azs 252/2017-31 (bod 23).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu